בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

פר' בשלח

י"ז שבט תשפ"א

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	4:35
מוצש"ק	5:51
ר"ת	6:29

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:26	סוז"ת א'	9:35
סוזק"ש ב'	9:10	סוז"ת ב'	10:04

הזמנים לפי שעון חורף

גליון מס':

552

טיב הפרשה

העבודה להתחזק באמונה

וּפַרְעֹה הִקְרִיב וַיִּשְׂאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נֹסֵעַ אַחֲרֵיהֶם וַיִּירְאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל ה': וַיֹּאמְרוּ אֶל מֹשֶׁה הֲמִבְּלִי אֵין קְבָרִים בְּמִצְרַיִם לְקַחְתָּנוּ לָמוּת בַּמִּדְבָּר מַה זֹּאת עָשִׂיתָ לָּנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרָיִם: (יד, י יא)

הנה כשבני ישראל נשאו את עיניהם והבחינו שמצרים רודפים אחריהם הבינו תיכף שנתונים המה בצרה גדולה, כי לא היה להם דרך ומבוא למלט עצמם ממצרים. והכתוב מתאר שהיו מבטאים את צערם בשני פנים, תחילה תלו עיניהם למרום והתפללו אל השי"ת שיוציאם מהסבך, ובנוסף התרעמו על משה על כך שגרם להם צרה זו כי צאתם ממצרים על ידו יגרום להם כעת לנפול בחרבו של פרעה חלילה.

וכל המתבונן בשני התבטאויות אלו ישתומם ולא יבין האיך הליכותיהם סותרות אחת את חברתה. דהנה זה האיש שאמונתו איתנה בבוראו, אם יבוא לידי צרה כעין זו שאינו מוצא מבוא לצאת אל המרחב, ירים את עיניו לשמים ויתפלל מעומק לבבו אל השם, כי זה האיש מאמין באמונה שלימה ששום גורם אינו אשם במצבו, והכל תלוי במסבב הסיבות, הוא זה שהביאו לידי סבך, והוא זה שביכולתו להאיר דרכו ולחלצו מן המיצר.

שונים פני הדברים במי שאמונתו רפויה, כי הלה הולך אחר ראות עיניו, ותולה התקלה בהסיבות שהביאו תוצאות אלו, ובמידה שאחרים מעורים בסיבות הדברים תולה את אשמתו בהם ומתמלא עליהם בתערומת, ואינו שם לבו אל ה', מאחר שכמעט שאינו מבחין שיש גם מסבב הסיבות.

אולם ב'דור דיעה' אתה מוצא ששני ההנהגות נתקיימו כאחת, מצד אחד תלו עיניהם למרום וזעקו אל ה' שיושיעם ויחלצם מן המיצר, ומאידך נתרעמו על משה, מאחר שבעיני בשר שימש הוא כסיבה לצאתם ממצרים, ונשאלת השאלה האיך נתמזגו בהם שני מידות אלו הסותרות זו את זו.

והאמת שנשגב הוא מבינתינו לעמוד על מהותו של אותו דור קדוש, ואין ביכולתינו לעמוד על אמיתת דרכם, אולם מאחר שנכתבו הדברים בתורה, והתורה נתנה גם לקרוצי חומר כמונו, אות הוא שרצה הקב"ה שגם אנו ישיגו אורחות חיים מהליכותיהם לפי קוצר דעתינו, ושפיר ראויים אנו להביע תמיהתינו אם רואים אנו דרך ליישב את הדברים על פי דרכי העבודה.

אכן יש לומר שרצתה התורה לדבר ברום מעלתם של ישראל, כי כל ישראל - לרבות הפחותים שבהם - זוכים לאמונה בהשי"ת, כי ישראל וקוב"ה חד הוא, ומי שהוא כביכול חלק מעצמותו יתברך לא שייך מציאות שלא יאמין בו, וגם אם תמצא בין ישראל בני אדם המתרעמים על מצוקותיהם ותולים את הדברים בסיבות, אין זה נובע מהעדר האמונה, כי גם אלו יחלו פני עליון תחילה מתוך אמונה כי הוא מקור כל הסיבות, אולם החילוק בינם לבין אלו האדוקים באמונה הוא ההתפעלות ממידת ההסתר השורר בעולם, אלו שאינם מתרעמים על מצבם אינם מתפעלים מן ההסתר, כי דעתם רחבה להבין כי זהו דרכו של עולם, כי הקב"ה מנסה את האדם בהסתרת פניו ואין בכך סיבה לריפוי ידים מן האמונה. ואילו אלו שמתרעמים על אף שמצד מהותם הינם מאמינים מכל מקום אין דעתם רחבה כל כך, וכתוצאה מכך נותן ההסתר אותותיו בהם, ומרפה את אמונתם במקצת, וזהו הגורם לכך שיתלו עיניהם אל הסיבות, בראותם כי בוששה ישועתם מלבוא.

ואודות אלו שדעתם עניה דיבר הכתוב, וכיון לחזקם וליישב רוחם, כפי שמביא הכתוב הלא שמשה השיבם 'אל תיראו התייצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום', כי על אף שעדיין אין הישועה ניכרת בחוש העין מוטל עלינו להחזיק מעמד ולהתחזק באמונה ובביטחון עד שיכירו בישועת ה', וחלילה מלהתיאש כתוצאה מרפיון ידים.

על פי האמור מובן מאמרו של הרה"ק רבי משה מקאברין זי"ע, שאם האדם מדבר בעניני אמונה זוכה לעורר בו את אור האמונה, וסמך לדבר הוא הא דכתיב (תהלים קטז, י) 'האמנתי כי אדבר', כלומר זכיתי להאמין, ומה גרם לכך? כי אדבר! היינו ריבוי הדיבורים אודות האמונה.

זה המאמר אי אפשר לאמרו אם לא שנאמר שכנים דברינו ומצד טבעו של האיש הישראלי הינו מאמין, אולם מסיבות הזמנים נתמעטה השלהבת, אמנם הגחלת עדיין בתוקפה, וכיון שכן יש בכח הדיבור להבעיר שוב את הגחלת ולחדש השלהבת. ואילו לא היתה האמונה טבועה בו מלכתחילה למה יועילו לו הדיבורים, הרי אינו מאמין כלל במה שמוציא מפיו...

וזה הדבר רצה הכתוב לגלות בדבריו הנזכרים שעל האדם לשנן את האמונה תדיר ולא יתבהל ממקרי הזמנים וההסתרים, כי לבעבור זה עשה ה' ככה כדי לבחון את לבות בני אדם אם יעמדו באמונתם גם בזמנים שהחושך יכסה ארץ.

עובדא הממחיש את הדברים מסופר על הגה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע, היה זה כששב לבית חותנו אחר שהותו לראשונה במחיצת רבו המגיד ממעזריטש זי"ע, בו שהה כמה חדשים רצופים, וחותנו שהיה מתנגד לדרכי החסידות ביקש לתהות על קנקנו לדעת מה העלה חתנו במצודתו אחר תקופה ממושכת זו, ואמר לו הרה"ק שהשיג שיש בורא לעולם, לפליאת חותנו קרא תיכף לשפחתו ושאל אותה בנוכחותו, אמור לי האם יש בורא עולם? הן הן! הודתה השפחה, ובכן - פנה שוב החותן אל הרה"ק מה נתחדש לך יותר ממה שיודעת גם שפחה עלובה זו? נענה הרה"ק ואמר, היא אומרת שיש בורא עולם ואני יודע ומרגיש שיש בורא עולם.

בדבריו אלו ביקש הרה"ק לבטא את הכח שיש בריבוי העבודה לגלות את נקודת האמונה הטבועה בלבות בני ישראל, לא היתה כוונתו חלילה לשלול את האמונה של אותה שפחה, וגם לא היה בכוונתו לשלול את אמונת עצמו עוד טרם נסע אל רבו, רק זאת ביקש לבטא, שכל עוד שאין האדם מרבה לשנן את האמונה אינה מתפשטת בנפשו ורק אחר רבוי ההתבוננות ברוממותו ושינון האמונה לרוב אז מתחילים לחוש בה.

טיב המערכת

• למען אנסנו הילך בתורתי •

קם אדם בבוקר והולך לעבודת יומו, הוא עובד כדי לפרנס את משפחתו, לפעמים זה לא קל ולפעמים ממש קשה, אבל מה לא עושים כדי להביא להביא לחם לפי הטף, ובסופו של דבר הוא מצליח בעבודתו ולא רק שהוא מביא לחם לפי הטף אלא הוא אף מתעשר ונהיה נגיד בעמיו, לצערו הרב אינו מספיק כל כך ללמוד, אבל הוא מרגיע את עצמו בכך שהוא תורם מכספו ללומדי תורה שילמדו עבורו, כך הוא יכול להמשיך עשרות שנים כשהוא בטוח שהוא עושה בדיוק את המוטל עליו, הוא משתדל עבור פרנסתו ותורם מכספו למטרות תורה וחסד.

פרשתנו מלאה מתחילתה ועד סופה באמונה, כל הלומד פרשה זו מתמלא באמונה וביטחון בבורא יתברך ובהשגחתו, והלא גם סגולת הפרנסה הידועה נמצאת בפרשתנו - פרשת המן, שם כתוב 'ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא', שם לכאורה היה ממש הפוך ממה שכל אחד מאחל לעצמו, אנחנו הרי רוצים שיהיה לנו מזון מספיק עבורנו ועבור כל יוצאי חלצינו עד סוף כל הימים, וכן סכום הגון בחשבון הבנק אשר על סכום האפסים בסופו אנו אומרים וכל המרבה הרי זה משובח.. וזה ממש לא מה שהיה לבני ישראל במדבר, שם ירד להם מן כל יום עבור אותו יום בלבד, אז מהי אם כן הברכה המיוחדת במן?

התשובה היא: זה בדיוק הברכה, כשאדם יודע כל יום שאת הלחם שהוא יאכל היום הוא מקבל ישירות מידיו הרחומות של הבורא יתברך, כשאדם מאמין שכל מה שקורה בעולם הוא בהשגחה פרטית, כמו שאנו אומרים ב'אני מאמין' הראשון 'אני מאמין שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים', כשאדם מאמין בזה באמת, אינו עסוק כל היום רק בעבודה כדי להתעשר, אלא הוא מקדיש מזמנו על התורה ועל העבודה, כי הוא יודע שהוא נתון בידי הבורא, ועניות או עשירות, הם רק 'למען אנסנו הילך בתורתי אם לא'.

(ע"פ טיב התורה-בשלח)

טיב ההודעות

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ○ במספר מיוחד וישיר

באידיש: 073-2951321 ○ בלשון הקודש: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות שובבי"ם - ג'

נוסח קבלת התענית

א. לשון השו"ע (תקס"ב ס"ז) הוא 'הריני בתענית יחיד מחר, יהי רצון שתהא תפלתי ביום תעניתי מקובלת'.

ב. והכף החיים (סימן ר"מ סק"ו) כתב דמי שמתענה עבור כפרת עוונות, צריך לפרש על איזה חטא הוא מתענה, וכמאמר הכתוב, (עזרא ח') נצומה ונבקשה מאלקינו על זאת, ולכן צריך שיאמר בקבלת התענית לאחר שים שלום, רבש"ע הריני לפניך למחר בתענית כדי שתכפר לי ברוב רחמיך וחסדיך על עוון פלוני (ויפרט החטא על מה שהוא צם) ותרציני ברחמיך הרבים יהיו לרצון וכו'.

ג. מה שהדפיסו המדפיסים סידורים, והוסיפו בנוסח קבלת תענית, 'בלי נדר ובלי שבועה' הוא טעות גדול, דכיון דתענית צריך קבלה מקודם, א"כ צריך שיהא קבלתו בתורת נדר, דרק כשמקבלו בתורת נדר נחשב כקבלת תענית, אבל בלא קבלה בנדר אינו נחשב לקבלת תענית, ודינו כתענית ללא קבלה דאינו נחשב כלל כתענית, (אבן ישראל ח"ז ס' כ"ה, וכ"כ בהל"ש תפילה פט"ו הערה ב').

ד. אמנם בתשובות והנהגות (ח"ב ס' תי"ח) כ' די"ל שאין צריך בקבלת תענית דין נדר אלא כל שאסור לשנותו מדין מוצא שפתיך תשמור נחשב ג"כ כקבלת תענית, שהרי גם כשאומר שיתענה בלי נדר יש איסור לשנות דיבורו דהא אסור לומר שקר, וא"כ י"ל דדי בקבלה זו לענין קבלת תענית, וכן הוא בשבט הלוי (ח"י ס' קנ"ז), ומכל מקום למעשה עדיף שלא יאמרו הנוסח 'בלי נדר ובלי שבועה'.

ה. ובתשובות והנהגות (שם) כתב עוד, שנכון להדגיש ולומר כן בפירוש, הריני מקבל בלא נדר תענית לפניך למחר, ומוצא שפתי אשמור כדכתיב מוצא שפתיך תשמור, ויהי רצון שיקובל לפניך כעולה ע"ג המזבח ע"כ, דבאופן כזה אין כאן לאו דבל יחל דהרי אומר בלי נדר, אבל נשאר החיוב לקיימו מדין מוצא שפתיך תשמור וזה די לענין קבלת תענית עי"ש.

ו. [המונים טועים בזה וסוברים דדבר שמקבלים בל"נ אין חיוב כלל לקיים כ"כ, וזה עדין צריך תיקון (שבה"ל שם)].

ז. בעבודת הקודש להחיד"א (מורה באצבע ס' ג') כתב שנוסח קבלת תענית הוא, 'הריני לפניך בתענית נדבה מעלות השחר עד אחר תפילת ערבית, ואם לא אוכל או לא ארצה כשאומר מזמור לדוד ה' רועי וגו' אוכל להפסיק ולא יהא בי שום עוון, אבל יהי רצון מלפניך שתתן בי כח ובריאות ואזכה להתענות למחר וכו' ע"כ, וכן דעת הכף החיים (תקס"ב סקמ"ג) דמועיל קבלה על תנאי, וכן הוא בנוסח קבלת תענית להבן איש חי (לשון חכמים סימן ע'), וכן מובא נוסח זה בכמה סידורים ובכל סידורי הספרדים, וכן הובא בהלי"ש (תפילה פרק ט"ו ס"ב), ואף למה שי"א שקבלת תענית עם תנאי אינה מועילה, צ"ל שכאן קיבל נדר גמור אלא שיש לו אפשרות לבטלו ע"י אמירת מזמור, אך כל זמן שלא אמר המזמור הרי קיבל התענית בנדר גמור, משא"כ כשמקבל תענית בלא נדר הרי גם כשמתענה אינו מתענה מחמת נדרו.

ח. אולם דעת החתם סופר (ע"ז ל"ד) לחלוק, וס"ל דלא מהני קבלת תענית על תנאי, והטעם דתענית צריך קבלה מדכתיב קדשו צום וזה כיון דכל שעה בידו לסיים פרקו ולאכול א"כ לא הוה קבלה אלא לשעה עכ"ל, ומבואר מדברי החתם סופר, דקבלת תענית עדיף מנדר, והיינו שאע"פ שמדין נדר מועיל תנאי מכל מקום בקבלת תענית לא מועיל תנאי.

ט. ולהלכה רוב הפוסקים סוברים שמועיל קבלת תענית על תנאי באופן הנ"ל.

י. בנוסח הקבלה לתענית יש סידורים שכתוב הנוסח, 'הריני בקבלת תענית לפניך למחר מעמוד השחר עד צאת הכוכבים'.

יא. והנה זה הנוסח מקורו מהחיד"א (בספרו מורה באצבע ס' ג'), וכן דעת הרבה פוסקים דזה נחשב כקבלת תענית, וכן הוא בספר בית תפילה להפלא יועץ, וכן דעת הבן איש חי (לשון חכמים סימן ע'), וכן דעת הכף החיים (שם ס"ק י"ד).

יב. אולם בספר תשובות והנהגות (ח"א ס' שכ"ז) כתב, דלא יצאו בזה חובת קבלת תענית כלל, ואין על זה דין תענית אף שמתענה, דהנה באמת כל תענית מתחיל בערב, ואם כן אם מקבל תענית רק מעמוד השחר נקרא תענית שעות ולאו שמיה תענית, שצריך להתחיל מבערב.

יג. והוסיף, (שם) שאם רוצה לשתות או לאכול בבוקר קודם עמוד השחר אחר שישן, [שנחלקו הראשונים אם תנאי מועיל, אף שבש"ע קיימא לן דמועיל, מ"מ הרוצה להחמיר לכו"ע], יקבל התענית ויאמר 'הריני בקבלת תענית לפניך למחר, ותנאי אני מתנה שאוכל לאכול ולשתות עד עמוד השחר, ויהי רצון שיקובל כעולה ע"ג מזבח ויתוקן כל מה שפגמתי בחטא פלוני ופלוני והריני חוזר בתשובה שלימה לפניך', והיינו שיום התענית הוא מבערב ונוהג כבר מאז איסור עידונים בנפשו וכדומה, רק שמתנה שיהא מותר לאכול ולשתות לבד עד מחר ובזה לא נקרא תענית שעות.

יד. טוב לומר בתחנונים שאחר תפילת המנחה, לאחר אלהי נצור וכו', רבון כל העולמים, גלוי וידוע לפניך שבזמן שבית המקדש קיים אדם חוטא ומקריב קרבן ואין מקריבים ממנו אלא חלבו ודמו וכו' (סי' תקס"ה ס"ד).

טו. בתפילת ערבית אין אומרים עננו, ולא בא-להי נצור רבון כל העולמים, שכבר אמרו במנחה (מט"א סי' תר"ב סעיף ל').

טז. אם שכח לומר עננו במנחה, אין לומר בערבית, לפי שאין זה יום תענית שכבר פנה היום, אבל רבון כל העולמים בא-להי נצור יוכל לומר בערבית (מט"א סי' תר"ב סעיף ל').

טיב התחזקות

▪ טוב להודות לה' ▪

בפרשת שירה ניכר ביותר ענין ההודאה

כל ענינה של שירת הים הוא שבח והודאה לבורא כל העולמים על רוב טובתו וחסדו שהפליא עמנו בימים ההם. ובשבת זו, כשאנו קוראים בתורה הקדושה את השירה הזאת, וליבנו מתרונן בקרבנו למשמע השירה הנקראת בנעימה מיוחדת ובמתיקות, ראוי לנו להתבונן מעט בטיבה ובערכה של שבת זו אשר בשם 'שבת שירה' יכונה.

והנה, כל המועדים אנו מציינים בעתם ובזמנם כפי שנמסר לנו בתורה הקדושה ובחז"ל, למשל, הנס של יציאת מצרים אנו חוגגים בחג הפסח, וקבלת התורה בחג השבועות, אבל הנס של קריעת ים סוף שונה משאר המועדים, כי מלבד החג של שביעי של פסח שנתקן לזכר הנס, אזי אנו מוסיפים לציין את הנס של קריעת ים סוף גם בשבת פרשת בשלח, שבו אנו קוראים בתורה על הנס הזה.

והוא דבר שאין לו אח ורע, אין עוד פרשה במשך כל פרשיות השנה שמכונה בספרים הקדושים על שם המאורע שבפרשת השבוע מלבד שבת שירה, אפילו מנהגים מיוחדים ישנם לשבת זה, וצריך באמת להבין מה נשתנה הנס של קריעת ים סוף משאר המאורעות, ומדוע רק בשבת שירה אנו חוגגים את המאורע של פרשת השבוע.

ואפשר לומר, שהחשיבות של פרשת השירה הוא היות שכל עיקרה אינה אלא שבח והודאה להבורא יתברך שמו על כל הנסים והנפלאות שעשה עמנו בעת שיצאנו ממצרים, כאשר כל כלל ישראל כאיש אחד בלב אחד ביטאו בדיבורים אלו את המיית ליבם הגועש, שעלה על גדותיו מרוב רגשי שבח והודאה להקב"ה על שגאל אותם מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה מתוך ניסים ונפלאות שהם למעלה מדרך הטבע, וביותר על הנס המופלא של קריעת הים, שהיה גבוה מעל גבוה, עד אשר שמעו עמים ירגזון וחיל אחז יושבי פלשת. ולגודל מעלת וחשיבות ההודאה להשי"ת, ראו לנכון לציין את הנס גם בשבת שקוראים בו את פרשת השירה, מלבד עצם היום טוב של 'שביעי של פסח' שנקבע באותו יום שאירע בו הנס.

מכאן אנו למדים על החובה לחזור ולהודות להשי"ת על נפלאותיו ועל חסדיו ללא הרף, ואף על פי שאילו פינו מלא שירה כים, ולשוננו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, אין אנחנו מספיקים להודות ולברך על אחת מאלף אלף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשה עם אבותינו ועמנו, אולם בכל זאת צריכים אנו לעשות את מה שמוטל עלינו ולהודות להשי"ת עד כמה שידינו יד כהה מגעת.

ההודאה להשי"ת פותחת את שערי השפע

כאשר האדם שרוי בצער או במחסור כלשהו, אזי הוא יודע היטב למי הוא צריך לפנות, באותה שעה הוא פונה אל הקב"ה בתפילה ובתחנונים שימלא לו את מבוקשו, כל פעם עם מה שהוא צריך באותו העת, אולם הפלא הוא, שלאחר שכבר נושע האדם מצרתו וכבר נתמלאה לו בקשתו, לא תמיד הוא זוכר להודות למי שנתן לו את כל אלה.

הנהגה כזאת אינה נכונה כלל ועיקר, אדרבה, יש להודות עוד הרבה יותר ממה שמבקש, ולא רק מצד המוסר וההיגיון צריך להיות כן, אלא גם תועלת גדולה יש בזה, וככל שמרבה להודות להשי"ת אזי קרוב יותר להשיג את מבוקשו, ואף המציאות בעולם מורה כן, שכל מי שמרבה להפציר בחברו ומבקש ממנו עוד טובה ועוד טובה, אזי מאבד הידיד את החשק לעזור לו, כי כל מה שרק ייתן לו עדיין לא יבוא על סיפוקו ותמיד מבקש עוד, אולם מי שזוכר תמיד להודות על מה שעשו עבורו ומשתדל להראות הכרת הטוב לזה שהיטיב לו, אזי גורם הדבר שידידו ייהנה מכך וימשיך להיטיב לו עוד ועוד.

אותו הדבר הוא גם בהנהגתנו כלפי שמיא, שזה שזוכר תמיד להודות להשי"ת על כל הטובות שגמל עמו, גורם במעשיו שיפתחו לו את שערי השפע ויוריקו ברכה עבורו עד בלי די, אולם מי שכל העת רוטן ומתאונן, ותמיד מבקש עוד ועוד מבלי להודות על מה שמקבל, אזי אינו זוכה לשפע כל כך.

תמיד כדאי להודות ולא להתלונן

דוגמא לזה אנו מוצאים בפרשת המרגלים, שלאחר ששבו המרגלים מארץ ישראל והוציאו את דיבת הארץ רעה, כתוב בתורה (במדבר יד, א) "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא", ואמרו בגמרא (תענית כט.): "אמר רבה אמר רבי יוחנן, אותה לילה ליל תשעה באב היה, אמר להם הקב"ה, אתם בכיתם בכיה של חינם, ואני קובע לכם בכיה לדורות". כלומר, כיון שבכו אז בכיה של חינם, לפיכך החריב הקב"ה את שני בתי המקדשות באותו היום ואף נקבעה בכיה לדורות.

ולימוד גדול שנו כאן, שאדם צריך להיזהר מאד לא לבכות בכיה של חינם. והדבר מצוי במי שהשי"ת העניק לו מאוצר מתנת חינם כל טוב ברוחניות ובגשמיות. אולם לפתע ארע לו איזה מאורע שלילי, מיד הוא מתלונן ומתאונן על הנהגת ה' עמו בפרט זה. ועל זה תגדל התימה, מדוע לא תמלא פיך שיר ורננים על השי"ת אשר הטיב עמך מעודך עד היום הזה, ובמקום זה אתה בוכה ומתלונן על דבר אחד שלא כרצונך. זה נקרא 'בכיה של חינם'! וזו כפיות טובה עצומה כלפי ה' על כל הטובות שעשה עמך, שאתה בא רק בטענות ותלונות, במקום להודות להלל ולשבח.

וכן אומרים בשם צדיקי אמת, שכאשר האדם מרגיל את עצמו לומר על כל דבר: 'גם זו לטובה', אומרים לו: וכי לכך אתה מכנה 'טובה', הבה נוכיח לך טובה מה היא, ומשפיעים לו רוב טובה וברכה. אך אם חלילה הוא מרגיל את עצמו לקונן תמיד על רוע גורלו ומר מזלו, עלולים להראות לו מן השמים מה משמעות דבר רע ח"ו. אבל בוודאי שמידה טובה מרובה לאין ערוך, וכפי שאומרים בשם הרה"ק ה'חוזה מלובלין' ז"ע, על הפסוק (בראשית לב, יז): 'ואתה אמרת היטב איטיב עמך', שאם האדם אומר שטוב לו, אזי אומר לו השי"ת: 'איטיב עמך', בכפל כפליים בחסדים מגולים.

אמונה פשוטה

רבינו הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו, נשאל פעם בפרשת בשלח על ידי איש אחד, משכיל מלומד וחוקר ידוע, שמצא בכתבי יון העתיקים, שאחת בכמה מאות שנים מתרחשת בעולם 'תופעת טבע', הנוצרת מחמת מפגש נדיר שבגרמי שמים בהתקרבות בין השמש והירח, וגורמת לרוח סערה עזה מאד בתוך הים [צונאמי], עד שבכוחם של רוחות עזות הללו [הוריקן] לבקוע את הים. מחמת שגלי הצונאמי הענקיים עוברים את גבול הים ונכנסים אל היבשה, ומאידך נפתחים מן הצד השני רצועות יבשה בתוך הים. - ואם כן הקשה אותו משכיל בפני הבעל שם טוב, מה כל הגדלות והשבח שמאריכה התורה בפרשת בשלח ביד החזקה שבקריעת ים סוף, דלמא ידע משה בחכמתו הגדולה מתופעת טבע זו...

אמר לו הבעל שם טוב, וענה לכסיל כאיוולתו: אף אם לו יהי כדבריך, הרי עצם המציאות שהסתובב הכל בסיבות מופלאות שיגיעו ישראל במנוסתם בדיוק אצל שפת הים בשעה המדויקת של בקיעת הים, הקורה - לפי דבריך - אחת בהרבה מאות בשנים. ייכנסו מצד אחד שבתוך הים שהתייבש לפי שעה בדיוק עבורם, יעברו בו בנינוחות בין כל הרוחות העזות, מחנה עצום של שישים ריבוא אנשים נשים וטף עם כל אשר להם, אחד לא נחסר. ומאידך בדיוק תיכף לאחר מכן כשנכנסו מצרים אחריהם אל תוך הים חזרו עליהם כל גלי הצונאמי להטביעם, וצללו כעופרת במים אדירים, לא נשאר בהם עד אחד! הרי כל זה הוא נס גדול ועצום. - כן ענה לו הבעל שם טוב הקדוש, להניח את דעתו לפי שאלתו.

אולם מיד אחר צאתו, פנה הבעל שם טוב אל תלמידיו ודיבר בפניהם, להאיר את עיניהם בהבנת פסוקי פרשת בשלח דידן.

דעו לכם, פתח הצדיק ואמר, שזה האיש החוקר בחקירותיו המשונות לא יועילו לו כל תשובות שבעולם! ומה שענה לו הוא רק על פי איוולת שאלתו, כדכתיב (משלי כו, ה) "ענה כסיל כאיוולתו". אבל העיקר הוא להאמין באמונה פשוטה ותמימה בדברי תורתנו הקדושה, ומי שאינו רוצה להאמין תמיד ימציא לו הייצר תירוצים שונים וחקירות שונות, ועל כל תשובה שיקבל ימציא פירכא כל דהו.

האמונה חדורה ומושרשת ונטועה עמוק בעצם נשמת איש ישראל, בשורש נקודת חיותו, למעלה מן הדעת והשכל. וירושה היא לנו האמונה מאבותינו שעמדו על הר סיני, וראו ושמעו "אנכי ה' אלקיך" (שמות כ, ב), [עיין רמב"ם פ"ח מהל' יסוה"ת ה"א], ומרבותינו הקדושים דור אחר דור, עד אברהם אבינו עליו השלום ראש המאמינים. ואם כן מטבעה הפשוט של הנשמה, להאמין בה' אלקינו ובתורתו הקדושה, שהיא בעצמותה חלק מעצמות אור אין סוף ברוך הוא, חלק אלקי ממעל, כטבעו הפשוט של הגוף לצמוא למים.

ולפיכך אדם הבונה את אמונתו רק על פי שכל והגיון אנושי טועה הוא, שאם יסוד אמונתו נבנית רק על ראיות והוכחות שכליות, מהרה יוכל לטעות בהם.

ומהאי טעמא, לא נכון מאוד מה שמצוי בזמנינו מרצים מחזירים בתשובה שבאים רק בדרך זו של הוכחות וראיות על קיום הבורא, ואמיתת תורתנו, ובונים יסודות האמונה רק על אדני "הוכחות חותכות" וכיוצא, ולפעמים אף נכנסים לוויכוחים שונים בזה. - ולא זו הדרך הנכון, אלא צריך לעורר את לבבם בעיקר באהבה וקרבה, והשפעת הרבה קדושה ויראה תורה ודעת, וממילא יידלק הניצוץ שבקרבם. ולהניח לאמונה הטבעית שבנשמותיהם לצוץ ולצאת מעצמה, וניתן להסתייע בזה ממה שהבריאה כולה זועקת ומעידה על בוראה, כד"א (ישעיה מ, כו) "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". אבל לא רק בחקירות שונות וכדומה, לכפות ולהכריח עליהם את האמונה, טרם שהגיע זמנה להתגלות.

כי בתוככי לב כל איש מישראל כבר טמונה וגנוזה האמונה בנקודה פנימית קודש קדשים, הנשמרת בזוך טהרתה מכל משמר, על ידי שומר עמו ישראל בעצמו. כידוע מספרים הקדושים שבנקודה זו אין מגיע שום פגם ושום טומאה וזוהמא. ומזה השורש קיימא לן (סנהדרין מד.) ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא, כי גם אם יתרחק הרבה מאוד וירבה לפשוע חלילה, תמיד תישאר זו הנקודה בשלמות קדושתה, אלא שנגנזת ונחבאת עמוק עמוק, הסתר בתוך הסתר, ומכוסה בכתמי חלאת העוונות. וזוהמת התאווה והשקץ שהחדיר האדם בליבו, מחשיכים ומכסים מאד זו הנקודה.

אבל בבוא העת שירצה השם יתברך באיזה דרך שהוא, או מחמת גורמים שונים המשברים ליבו של אדם, ומקרעים כל המסכים הנוראים הללו, ומסירים הכיסויים. - אז מגלה האדם לפתע אור גדול צח ומצוחצח בליבו ובנשמתו, אשר במהרה יכול כשילך ויצעד בדרך הישר, להפוך עצמו לבריה חדשה ואיש אחר לגמרי.

וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת ה' וַיַּאֲמִינוּ בַּה' וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ (יד, לא)

ואנו אין לנו אלא לעורר לב העם, לדבר אל ליבם ולקרבם לאביהם שבשמים, עד שמעצמה תתעורר השלהבת שבליבם. וזו הדרך הישרה והנכונה בקירוב אחינו בני ישראל, כדוגמת הארת המנורה הטהורה, שעיקר עבודתה בהטבת הדשן ובהעלאתה עד שתתהא שלהבת עולה מאליה בנשמות ישראל קדושים, ודו"ק היטב.

[מתוך שיחה לפני המחזירים בתשובה]

-><-

בתקופה השואה בימי הרס עולם, היה דם יהודי הפקר רחמנא ליצלן, כל חייל נאצי פשוט שרק החזיק רובה בידו היה ביכולתו להרוג יהודים כאוות נפשו האכזרית, ללא שום סיבה, באין פוצה פה ומצפצף כידוע.

באחד ממצעדי הניצחון, שערכו הנאציים ברוב פאר, כדרכם בכל מקום שכבשו, שנכנסו אל העיר פלוגות פלוגות בתהלוכה מסודרת ובמועל יד, ותיכף עם תום הטקס והצרמוניה הגדולה התפזרו החיילים חיש בכל רחבי העיר, להשלים את השתלטותם על העיר.

והנה ברחוב צדדי וקטן, הבחין אחד החיילים ביהודי הממהר אל מחבוא המרתף שהוכן מבעוד מועד. שנאתו היוקדת הנובעת מן ההלכה הידועה של "עשיו שונא ליעקב", בערה בו, והוא צרח עליו בקול מאוים, תוך שהוא מכוון את נשקו כנגדו: "האלט!" [עצור!].

היהודי המסכן נאלץ להוותו לעמוד דום! לפקודתו של החייל, מי אתה? צעק החייל ברוב כעס וחימה, מה שמך? ומה מעשיך כאן? - לאחר חקירה קצרה וצולבת, סינן בחמת זעם אל היהודי: דע לך, שמעכשיו שכבשנו את העיר אנחנו כאן הבעלי בתים! ועליכם היהודונים לציית במאת האחוזים לכל פקודה! שכן חייכם שלכם נתונים בידינו! - גם אתה, הוסיף הגרמני כשהוא מנפנף בנשקו הדרוך, חייך נתונים כעת בידי! ויכולני להמיתך בירייה פשוטה כאן ועכשיו!

היהודי, שהיה אמנם איש פשוט, אבל חדור באמונה פשוטה ותמימה, לא היה מסוגל לשמוע את דברי הנאצה הללו. הוא אזר אומץ ואמר לו לחייל הנבער: טעות בידך! אתה מצד עצמך אינך יכול לעולל כלום! ורק ברצון השם יתברך נעשה ונפעל הכל, ואין אתה כי אם שליח ההשגחה העליונה, כגרזן ביד החוצב!

החייל הגוי עמד נדהם לנוכח עזות רוחו של היהודי, הוא התרגז מאוד מתשובתו של האיש. תיכף תפס את נשקו והצמידו לרקתו של היהודי, וצווח עליו בקול גדול: מה אמרת? חייך לא נתונים בידי? הנה אוכיח לך! בלחיצה קטנה אחת על קנה הרובה הגדול שבידי, אגמור את חייך כאן ועכשיו!

אבל היהודי החזק לא נבהל, וענה שוב בתום לבבו ובאמונה פשוטה יוקדת: אם השם לא ירצה בכך, לא תוכל לעשות לי כלום!

החייל העצבני החל לאבד את עשתונותיו, ובו ברגע החליט להוכיח ליהודי הזה מי כאן בעל הבית!

ברם, יושב בשמים ישחק! והנה ברגע אחרון ממש צץ לו לפתע פתאום באותו רחוב, אל מול פניו של החייל, מפקד נאצי גדול ורם דרג, מוקף בשומרי ראש, ובפלוגת קצינים עם דרגות קצונה שונות המוצמדות לדש בגדיהם. וכראותו את המחזה של החייל המתנכל אל היהודי כך באמצע הרחוב, לא מצא חן בעיניו. והוא שאג לעבר החייל: וואס איז דאס? על מה עצרת כאן את היהודי הזה?

החייל נבהל על נפשו, הוא הזדקר על עומדו הצדיע למפקד הנעלה, והסביר שהיהודי הזה התנכל אליו באמצע הרחוב והתחצף כנגדו!

עזוב את היהודון! פקד עליו המפקד, וחזור מהרה אל פלוגתך! לא כל חייל פשוט יעשה כאן דין לעצמו! אתה אינך בעל הבית!!! ומכאן ואילך תפעל אך ורק על פי הפקודות הברורות!

| המשך בעמוד ד' |>

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'קדושים בכל יום יהללוך'

סיפר מורינו הרב שליט"א: "בחור שנפל לדיוטה תחתונה בענייני הקדושה נשלח אלי לשיחה לראות כיצד ניתן להשפיע עליו להשיבו למוטב מדרכיו העקלקלות.

הבחור הגיע ומתברר שאינו מבין אידיש וגם לשון הקודש אינו דובר כי אם אנגלית... ובשפת האנגלית איני שולט ועתה אין איש שיכול לשמש כמתורגמן ובפרט בימי הקורונה שאין אנשים מסתובבים בביתי לא ידעתי כיצד לתקשר עמו. לפתע דפיקות בדלת, היה שזה קרוב משפחה שלי שהגיעה ללא כל התראה מוקדמת וביקש לשוחח עמי בעניין בהול, התברר שהיהודי שהיה צריך אותי בדחיפות ידע שהוא בן בית אצלי ושילם לו מונית הלוך ושוב מעיר אחרת כדי שיספיק לשאול שאלה דחופה שהיה זקוק להכרעה מהירה.

אותו קרוב משפחה הדובר אנגלית רהוטה שימש כמתורגמן בינינו ורק כשסיים התפנינו לשאלה שלשמה הגיע קרובי אך לא לפני שהדגשתי בפניהם את 'טיב ההשגחה' עד כמה הכל מדויק ומושגח שאחת הסיבות שלמד אנגלית בעברו היה כדי לתרגם עתה את השיחה לבחור הזה שישב אצלי.

כשהבחור הלך לדרכו סיפר לי קרוב משפחתי שגם לו היה סיפור עם ענייני קדושה וכך סיפר: "הגעתי עם מכשיר פלאפון לאדם ירא שמים על מנת להציג בפניו עבודה שעשיתי, הוא שאל אותי אם זה מכשיר כשר, השבתי בשלילה והסברתי לו שזה מכשיר שאני משתמש בו רק בחו"ל בנסיעות שלי. לא נחה דעתו וביקש ממני במיידי להפעיל סינון על המכשיר ללא כל דיחוי. לא יכולתי לסרב ועל המקום התקשרתי לחברת סינון והזמנתי סינון עבור המכשיר.

באותו רגע שסיימתי את השיחה להתקנת הסינון קיבלתי טלפון מיהודי שהתעניין לשכור דירה בבעלותי . שעמדה להשכרה מעל חצי שנה ולמחרת כאשר הסינון נכנס לפעולה באותו רגע בדיוק סגר איתי חוזה טוב שלא פיללתי לקבל מרוב יאוש".

• - • - •

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סמואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

בתוך כך, בעוד אלו השניים עומדים ומתווכחים זה עם זה, שכחו לרגע לתת עיניהם על היהודי, אשר ניצל היטב את הרגע, הרים רגליים וברח הרחק אל מחבואו, הקצינים רמי הדרג שניסו לרדוף אחריו לא הצליחו לתפסו, וחיין ניתנו לו לשלל!

היהודי הניצול עבר את כל מאורעות השואה, ובכוח האמונה הפשוטה שבערה בקרבו החזיק מעמד בכל הקשיים והסכנות, ולאחר המלחמה עלה לארץ הקודש, וזכה להקים בית נאמן בישראל, ולראות דורות ישרים מבורכים!

את טיב זה המעשה מספר האיש מדי שנה בשנה בחג האמונה, בליל הסדר, בפני נכדיו הרבים, כדי לנטוע בלבבם שורשי "אמונה פשוטה"!

["כללית", קובץ 130223-002]

-> • <-

מרן החזון איש זצוק"ל היה כידוע מקרב ומדריך באהבה וחיבה בחורי ישיבות רבים, שהיו עולים ומתייעצים עמו בעניינים שונים, ואף עקב מקרוב אחר התפתחותם והתגדלותם בעסק התורה ויראת שמים.

פעם נודע לו על שני בחורים ממכריו, מטובי התלמידים שבישיבת פוניבז' המעטירה, שנמשכו משום מה אחר לימוד 'ספרי חקירה' שונים ומשונים, ומתוך שהיו לומדים לעצמם בלא רב ומדריך הגיעו אל כל מיני ספרים חיצוניים לא עלינו, ונמשכו אחריהם בכל מיני ספקות ומבוכות שונות. עד שלאחר תקופה ששקעו בקריאת ספרי משכילים וכופרים שונים, נכנסו בליבותיהם ספקות באמונה, יסוד יהדותם התערער, והיה חשש כבד שלא יפלטו ח"ו מן הישיבה הקדושה, להתגלגל בספקותיהם חוצה, שאחריתה מי ישורנו!

ביקש החזון איש לקרוא את שני הבחורים לפניו, ולומר להם שברצונו לשוחח עמהם בלימוד, כדרכו בקודש עם הרבה מבני הישיבה.

כשהגיעו השניים בחברותא לפניו קיבלם בסבר פנים יפות, והם שמחו מאוד להיכנס עם גדול הדור במשא ומתן של הלכה. לאורך כל שיחתם האיר להם החזון איש פנים מאירות ומסבירות מאוד, ודיבר עמהם בחביבות יתרה. וכשהרגישו בקרבה הגדולה ובאהבתו העצומה אליהם, נפתח סגור ליבם, וביקשו להציע בפניו כמה ספקות שהתעוררו אצלם ביסודות האמונה.

החזון איש נענה לבקשתם, ובסבלנותו המפורסמת הקשיב לכל דבריהם מילה במילה, על שאלותיהם ומבוכותיהם ענה בקצרה אבל בדברים ברורים ונחרצים, המיוסדים על פי דת תורתנו הקדושה ביתדות אמונה איתנים, ולא הניח בשום אופן להעלות בפניו ספקות וערעורים ביסודות המפורשים בספרי רבותינו ז"ל.

בסיום השיחה ביקש מהם החזון איש את שמותיהם ואת שמות אימותיהם, ואמר להם: דעו היטב, שהמכניס עצמו בחקירות הללו מסתבך בבלבולים שונים ומסוכנים, העלולים לדרדר לא רק את אמונתו ויהדותו, אלא גם את יציבות בריאות נפשו, רחמנא ליצלן. במצב שלכם, שכפי הנראה כבר התחילו הבלבולים לנקר במוחכם, צריכים 'תפילות' טובות בשביל לעקור את כל הארס הזה מן הנפש. אקבל אפוא אני על עצמי להתפלל בעדכם שתצאו מכל הרפש הזה, אך אתם מצידכם אנא, עזבו את כל החקירות הללו! הכניסו את עצמכם כל כולכם מוחכם וליבכם בתוככי עסק תורתנו הקדושה, להשתקע ולהגות בה היטב, והמאור שבה בוודאי ישפיע עליכם למוטב, לנקות הראש והלב, כדי שתהיו יהודים נאמנים לה' ולתורתו, חדורים אמונה שלמה ותמימה, כפי המקובל בידינו מאבות ואבות אבותינו, מאברהם אבינו ע"ה ראש למאמינים.

הבחורים עשו כדבר איש האלקים, ובתוך תקופה קצרה חזרו למסלול הלימודים כראוי וכיאות, וברבות הימים נעשו גדולי תורה ויראה.

[מתוך שיחת הדרכה בענייני אמונה]

-> • <-

אל חדרו של רבינו הבעש"ט הקדוש זי"ע נכנס יהודי תמים, איש פשוט וישר דרך, והתלונן על מחלתו הקשה, המקננת בגופו מזה כמה שנים, ואין הרופאים מצליחים להמציא מזור ותעלה למחלה משונה זו.

שאלו הבעל שם טוב, האם ביקרת כבר אצל רופא פלוני, המתגורר בעיר פלונית?

לא, ענה האיש, אינני מכיר כלל את אותו הרופא.

אם כך, אמר הבעש"ט, ברצוני שתיסע לאותה עיר, שיראה אותך הרופא הנזכר, שיש לו מומחיות מיוחדת למחלות מן הסוג הזה.

היהודי שהיה חדור אמונת צדיקים בשלמות, יצא תיכף לדרכו הארוכה. באותם ימים הנסיעות מעיר לעיר לא היו קלות, והוא נצרך להיטלטל בדרכים הקשות כמה ימים, כשהוא מחליף עגלות ועגלונים ממקום למקום... עד שלבסוף הגיע בסייעתא דשמיא אל מחוז חפצו.

לאחר בירור קצר מצא את מרפאתו של הרופא המדובר, הוא התיישב לפי תומו בחדר ההמתנה, והמתין לשעת הכושר שיפתח הרופא את דלת חדרו. והנה כעבור זמן קצר נפתחה הדלת, הפציינט שלפניו יצא והדוקטור הכריז שניתן להיכנס פנימה!

קם אפוא היהודי ממקומו, נכנס אל חדר הרופא, התיישב מולו ולא דיבר מאומה, הרופא הגדול הביט בו וציפה לשמוע את מבוקשו, אך לפתע התרומם האיש יצא מן החדר, והלך כלעומת שבא...

הרופא המופתע ניסה לקרוא לאיש שיחזור פנימה, הוא חשש שמא מפחד הוא ממנו... אבל הוא כבר יצא בחזרה לדרכו הארוכה מעזיבוז'ה!

בהגיעו פנה מיד אל היכלו של רבו הבעש"ט הק', ולאחר ברכת השלום אמר: עשיתי כמצות הרבי, והייתי אצל רופא פלוני!

ומה אמר הרופא? - שאל הבעש"ט.

לא דיברתי עמו כלום! - ענה האיש בתמימות, כי הרבי אמר שברצונו שאותו רופא 'יראה' אותי, ואכן התיישבתי מולו והוא הסתכל בי וראה אותי היטב!

חייך הבעש"ט, ונהנה מאוד מן האמונה הפשוטה והתמימה של היהודי, ואמר, אם כך תהיה לך בעזרת השם רפואה שלמה ובריאות איתנה!

למותר לציין, שבתוך זמן קצר נרפא האיש לגמרי ממחלתו, ושנים רבות לאחר מכן לא ידע שום חולי ומכאוב. - כידוע מ"ש צדיקים, שאל הרופא הקטן מתלווה מלאך קטן, ואילו אל הרופא הגדול מתלווה מלאך גדול! - ובזכות האמונה פשוטה והתמימה זכה היהודי שתיכף משראהו אותו מלאך נתן בו את ברכת רפואתו, לאורך ימים ושנים טובות.

[שם]

-> • <-

מרן הסטייפאלער זצוק"ל סבל כידוע ממיחוש העיניים, בשנות זקנותו כהה מאור עיניו והתקשה בראייתו. בלימוד תורתו הק' היה מצמיד את הספר צמוד לעיני קדשו, וכך היה קורא מתוך הספר.

שעת 'קבלת קהל' אצל הסטייפלער היתה על פי רוב בשעות הערב, האנשים הרבים שצבאו על פתחו המתינו בחדר ההמתנה הגדול שמחוץ לבית, ונכנסו כל אחד בתורו אל הקודש פנימה.

גם בעת קבלת קהל לא עזב הצדיק את תורתו חלילה, תדיר היה פתוח לפניו ספר קדוש שהיה עוסק בלימודו, או עלי גיליונות מספרו הגדול "קהלות יעקב" שהיה צריך להגיהם ולסדרם וכיוצא. וכך ניצל את הדקות הספורות שבין גברא לגברא, עד שהיוצא ייצא והנכנס ייכנס, להספיק עוד כמה שורות של מתיקות התורה הקדושה.

בני הבית שידעו את חולשת ליבו בעת זקנותו, הגישו לפניו על שולחן קדשו דברי מאכל שונים, כאשר בתוך אותם שעות קבלה נצרך הצדיק לפעמים לאכול מעט פירות או לשתות מעט משקה וכדומה.

באחד הימים כשנכנס לפניו יהודי נכבד, ראה שמונחת לפני הצדיק 'כוס תה' מהבילה, ובהסתכלותו פנימה נבהל לראות זבוב שנפל אל תוך הכוס. כנראה שהיתה אותה כוס תה מונחת על השולחן זמן מה, ואולי אף לא הבחין בה עדיין הצדיק, שכידוע אף בדברים המונחים על שולחנו לפניו לא ראה טוב מה והיכן מונח כל דבר.

רבי! זעק האיש, הלא יש כאן זבוב בתוך כוס התה!

הסטייפלער הזדעזע וגרתע לאחוריו, וציווה תיכף להסיר את הכוס מן השולחן.

באותו לילה לא היה הצדיק יכול להירדם, הוא על התהפך על משכבו מצד לצד, ושרעפי קדשו לא נתנו לו מנוחה. כיצד הגיע מכשול כזה אל שולחנו? והרי כמעט שנכשל באיסור דאורייתא, רחמנא ליצלן! - הוא אמנם הודה להשם יתברך שהצילו מן המכשול, על ידי אותו יהודי שנכנס אליו בדיוק ברגע הנכון בטרם רצה ללגום מן הכוס. וכמ"ש (גיטין ז.) "צדיקים אין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידם", ובפרט במידי דאכילה, כמבואר שם בתוס' (ד"ה השתא) דגנאי הוא לצדיק. - אבל בכל זאת היה כאן 'כמעט' מכשול, שאצל הצדיקים הגדולים גם זה נחשב בעיניהם כמו עוון, המצריך לערוך חשבון הנפש נוקב.

למחרת לאחר תפילת שחרית, נכנס הסטייפלער אל המטבח, וביקש לדבר עם בני הבית.

וכה אמר הצדיק לפניהם: בעקבות המקרה שקרה עמי אמש, ברצוני לעורר אתכם שוב בענין כשרות המאכלים. דעו לכם שמדרגת האמונה של איש ישראל תלויה גם בכשרות המאכלים שמכניס אל פיו. כי כשם שאכילת הטרפות מטמטמת את המוח וסותמת את הלב מכל רגש של קדושה, כד"א (ויקרא יא, מז) "וולא תטמאו בהם ונטמתם בם", ודרשינן (יומא סל.): "אל תקרי 'ונטמתם' אלא 'ונטמטם' בם". - כמו כן גם מאכל שאינו חלק [גלאט], ואינו כשר וישר למהדרין, ויש בו קצת פקפוק, יכול להזיק לטהרת האמונה.

האמונה הפשוטה צריכה לקנן בנו בשלמות הגמור, הסביר הצדיק, וכל פגם קטן בכשרות המאכלים יכול לגרום לפגם באמונה ח"ו. ולפיכך אבקשכם מאוד להשגיח יותר על כל פרט ופרט מן המאכלים שאנו מכניסים הביתה שיהיה אך ורק מההכשרים המשובחים שאנו סומכים עליהם. וכן בעת הכנת התבשילים והגשתם, להיזהר עד מאוד שיהיו כשרים למהדרין מן המהדרין, כדי שגם האמונה תהא שלמה ללא כחל וסרק, ותמימה בתכלית השלמות, אמן.

[מתוך שיחה אודות זהירות ב'הכשר' טוב ומהודר, 140327-1]

אני מאמין באמונה שלמה!

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים

לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלב"ע י' סיון תנצב"ה.

לע"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחט"א רבי ישראל יצחק נלב"ע י"ח כסלו תנצב"ה.

גרפצ'יק
טל: 02-5002321

קשת הרשת
מיתוג יח"צ וקידום מכירות
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גל.פן

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shvti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הגך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173